

De kortste tocht

Ik had jaren geleden al van de Argens gehoord, een riviertje dat tussen Saint-Raphaël en Saint-Tropez in de Middellandse zee uitmondt en dat naar verluid de moeite waard was.

Elk jaar doe ik één-, soms tweemaal een weektrektocht met de kano met vrienden buiten de kano club (het is daarom dat ik nooit de tijd vind om de jaarlijkse trektocht met de club mee te maken) en dit jaar werd besloten om vrij vroeg in het jaar, de derde week van maart, erop uit te trekken. Zodoende leek mij dat het moment om de Argens eens een bezoekje te brengen. Een nieuw beekje vormt altijd wel een uitdaging en met wat geluk met het weer zou het daar in de namiddag wel eens 20° kunnen worden. Daarvoor moesten we er wel een vervelend lange rit van 1100 km bijnemen.

Vanaf de camping in Correns tot aan de zee was de Argens ± 100 km lang. De eerste dag wilden we met lege boten vanuit Châteauvert een zestal km naar Correns varen doorheen een mooi dal.

In Châteauvert zagen we echter dat we dat plan moesten afvoeren: het was niet meer toegelaten dat traject te varen. 't Kwam, zoals in België, door de overlast (en brutaliteit) door vaarders van kanover-

huurbedrijven. Dat was al een serieuze streep door de rekening want het was een rustig kronkelend riviertje in een wondermooie omgeving. Maar zoals Kruyf het zei "elk nateel ep se foorteel": door niet te kunnen varen hadden we meer tijd om via de kleine wegjes door de zuidelijke Provence een wagen aan het eindpunt te zetten.

Tegen de avond begon het te regenen en het regende de hele nacht.

s'Anderendaags was de temperatuur ok, het bleef min of meer droog en na de gebruikelijke volksverhuis (tent en bagage in de tonnen en tonnen in de boten) staken we rond tien uur zwaar beladen van wal.

De Argens had een groen-blauwe kleur en stroomde redelijk snel. Op die manier zouden we dat beekje in drie dagen kunnen afvaren.

Toen kwam de eerste stuw. Eerst werd de zaak met wat klim- en klauterwerk verkend en dan werden de twee kano's met een lang touw over stuw geschoven. Beneden de stuw vormde zich een kloof en was er een versnelling van ± 50m die met onze open en zwaar beladen kano's niet te varen was. Die versnelling moesten we daarom met de boten aan het touw, touwlengte per touwlengte passeren.

We waren nog niet goed begonnen of ik schoof uit en sloeg in het water. Koppeke onder. Mijn katschou botten en mijn gore-tex overbroek hielpen geen fluit om droog te blijven. De versnelling passeren was serieus werken geblazen en het duurde een dik half uur voor we er voorbij waren. Het was ondertussen beginnen regenen (of gieten, 't maakte voor mij niets uit). Ik deed mijn jas aan over m'n natte kleren, kapte mijn botten leeg en we voeren verder.

We zaten nu in een canyonneke van een meter of vijf diep. Een vernellingseske : ok. Nog een versnellingseske : weer ok. Eerst boot leegscheppen. Dat werd daar precies spannend. Plots een drempel. Ai. Er zat maar één ding op. Er af vlammen. Hoera gelukt. De collega's redden het ook. Stoppen. Boot leegscheppen. Verder peddelen.

Verrekt weer een drempel. Even rechtstaan en kijken : in het midden er af knutsen. Weer gelukt maar het voelde aan alsof ik toch wat geluk had. De anderen zwommen (als bij wonder) ook niet. Stoppen. Boot leegscheppen. Verder peddelen. Dedjuu een boom over het water. Op dat punt was er niet veel stroming, maar het water was er wel diep. Het duurde meer dan een kwartier vooraleer we de botten over en door de takken hadden gesleurd. We konden weer verder en het bleef gieten. Nog een versnellingseske. Gewoon routine. We passeerden een brug. We konden er niet uit : steile wanden.

Eigenlijk begon dat canyonneke op mijn zenuwen te werken. Versnelling. Een lange schuiver eindigend op een stopperke. Gas geven en het beste hopen. De boot schoot door de stopper. Stampvol water. Eén van de keren zou dat toch eens tegenslagen. Stoppen. Boot leegscheppen. De volgende versnelling was al in zicht. Het was een drempel gevolgd door een versnelling. We konden nog juist in een keerwater aanleggen. We stapten uit en konden mits wat klauterwerk langs de kant de toestand verkennen. Met nog meer klauterwerk konden we zelfs uit het canyonneke komen in de tuin van een huis.

We zaten in een lastig parket. De drempel afvaren stond me niet aan en langs de kant de boot aan het touw aflaten kon niet wegens een rotsformatie.

Op den duur leekt mij de enige mogelijkheid dat ik er alleen afvaarde. Zonder het gewicht van de voorman zou de neus van de boot wat rapper omhoog wippen maar garantie op succes was dat niet.

Ik bekeek de Duitse rivierbeschrijving nog eens en dan pas drong het door dat het daar niet pluis was:

“Tussen km 22 en 65 (waar we waren) WW I-II (soms III en IV) en stukken stilstaand water”. Ik had dat thuis wel gelezen maar er geen acht op geslagen, met in het hoofd : “ Hetgeen we niet kunnen varen, dragen we gewoon over. “ Maar in dat canyonneke viel er niets over te dragen, we mochten al van geluk spreken dat we voor een versnelling tijdig konden stoppen. Dat zou dus zo nog kilometers voortgaan terwijl er dan nog ergens een klasse IV op de loer lag.

Toen brak de veer. Ik wou er uit. Ik stelde voor om te stoppen. Niemand protesteerde.

Vooraleer we de vlucht namen, klopten we eerst aan het huis aan om er zeker van te zijn dat het geen probleem vormde dat we met ons hebben en houwen door de tuin en langs het huis liepen.

Er woonde een man alleen – een halve filosoof bleek later – die ons direct binnen riep.

In zijn gedachtengang – het is momenteel putteke winter en alles “au nord de la Provance” is Siberië – waren wij, die daar kletsnat in de gietende regen voor zijn deur stonden, aan het sterven en hij zou direct zijn open haard aansteken en eten maken. We mochten zijn huis gebruiken, zijn keuken, er was ook nog een slaapkamer vrij. Zijn huis was ons huis.

Wij maar zo beleefd mogelijk afwimpelen. Als we in zijn tuin konden kamperen zou al fantastisch zijn. Natuurlijk heel de tuin ter beschikking.

En in die serre, kunnen wij onze tenten in die serre opstellen?

Doe maar, doe alsof ge thuis zijt.

We zijn daar een goed uur bezig geweest om onze boten en onze bagage naar boven te sleuren en we stelden onze tenten op in de lege serre. Zo'n halfronde plasticen serre van een twee meter hoog en vier meter breed, waar we lekker droog zaten terwijl de regen op de plastic bleef kletteren.

Het bleef de rest van de dag afwisselend gieten en regenen.

's Avonds lag ik in mijn slaapzak te overpeinzen. Ik was nog nooit zo ver in Frankrijk gaan varen (1100 km), en de tocht was nog nooit zo kort geweest (hooguit 7 km).

We hadden een uur of vier gevaren, daarvan 2 uur peddelen, 1 uur overdragen aan de stuw met versnelling en 1 uur om door de boom te kruipen en om de boten leeg te scheppen.

Alle records waren gebroken.

Het was spijtig. De Argens stond al lang op mijn verlanglijstje en nu kon ik die nog niet schrappen omdat de Middelandse Zee niet was bereikt. Met een volle canadese kano zonder spatzeil zal dat nooit lukken. Misschien wel met een kajak of misschien in de zomer met lagere waterstand, dan zal dat overgroeide canyonneke wel een oerwoudachtige indruk geven. Wie weet, ooit...

Het blijft steken dat we zijn gestopt maar ik vind troost in de woorden van een oud Chinees spreekwoord

“ Ge kunt beter een halve dag te vroeg stoppen, dan een versnelling te laat. “

Nonkel Gi